

γινώσκει μὲν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἀλλ' ἐν οἷς εὐρίσκει εἰκοσάδα τινὰ σελίδων, ἐφ' ὧν συχνάκις ἐπανέρχεται, καὶ ὧν ἕνεκα ἀναγκάζεται τις νὰ ἀναγνῶσθαι αὐτὴς τὸ ὅλον ἔργον.

Ἡ Κοσμοπολίς διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐστὶ βιβλίον ἐξ ἐκείνων, ἐν οἷς διακρίνεται ζῶν, ἐν οἷς ὁ ἀναγνώστης διατρίβει, μεθ' ὧν ἐξοικειοῦται καὶ ἀποβάλλει ἀσημάντους συνηθείας. Καὶ τοῦτο προέρχεται οὐχὶ ἕνεκα τοῦ ἐκτάκτως πρωτοφανοῦς βίου, ὃν ὁ συγγραφεὺς ἀποδίδωσιν εἰς τὰ πρόσωπα, καίτοι δύο ἢ τρία ἐξ αὐτῶν προκαλοῦσι ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον ἀλλὰ ἕνεκα τῆς μετ' ἐπιμελείας ἀναγραφῆς τῶν λεπτομερειῶν, ἕνεκα τῆς μεταγενεστέρως καὶ ἀπομακρυσμένης τῶν προσώπων βιογραφίας, συντεταγμένης μετὰ πολλῆς φροντίδος, οὕτως ὥστε οἱ ἄνδρες καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ γυναῖκες αὐτοῦ κινουσί τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ὅσον καὶ οἱ ἐκ τῶν φίλων ἡμῶν, πρὸς οὓς ἀδιαφόρως ἔχομεν—μὴ γελᾷτε—θέλω νὰ εἰπῶ ὅσον καὶ οἱ ἐκ τῶν ἡμετέρων φίλων, πρὸς οὓς δὲν ἔχομεν πάθος τι, περὶ ὧν ἐν τούτοις ἐνδιαφερόμεθα, καὶ μετὰ περιεργείας ζητοῦμεν πληροφορίας, ὧν ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν ἔχομεν ἀνὰ μέσον τῶν περιπετειῶν τοῦ βίου, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, διότι ἀπὸ τριάκοντα ἐτῶν γνωρίζομεν αὐτούς.—Τὸ νὰ κατορθώσωμεν τοῦτο διὰ πρόσωπα μυθιστορίας, ἐστὶ οὐ μικρὰ ἐπιτυχία, διότι εἶναι δυσκολώτερον τοῦτο τοῦ νὰ αἰσθανθῶμεν πρὸς αὐτὰ ἑκτακτὸν ἐνδιαφέρον πρὸς ὦραν, παρόμοιον ἐκείνου ὅπερ συναισθανόμεθα διὰ συμπαιθίας τι πρόσωπον.

Αὐταὶ εἰσὶν αἱ ἀρεταί, καὶ ἀρεταὶ ἀρκοῦντως σπουδαῖαι καὶ σπάνιαι, ἐξασφαλίζουσαι τῇ Κοσμοπόλει ἐκλεκτοὺς ἀναγνώστας. Ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς μὴ ἐκλεκτούς τὸ ἔργον θὰ ἔχῃ μεγίστην σημασίαν, καὶ περὶ τούτου ἔγγυται ἡ ψήμη τοῦ συγγραφέως.

Ὁ Bourget ἠθέλησε νὰ περιγράψῃ γωνίαν τινὰ τοῦ κόσμου τούτου, ὅστις καλεῖται κοσμοπολιτικός, ὃν ἠγάπησε πολὺ, ὃν ἐσπούδασε, διότι τὸν ἠγάπησε, ὃν ἤρχισε νὰ μισῇ, διότι σπουδάζων αὐτόν, ἐπὶ τέλους ἐγνώριεν αὐτόν κατὰ βάθος. Τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν εἶναι σπάνιον. Συμβουλευθέντε τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, δημοσίων ἢ ἰδιωκῶν «Ἵπνιξατε ἐκ τῶν ἡμετέρων!» ἀνακράζει κόμμα τι εἰς πολιτικὸν ἄνδρα μεταστάντα τῶν φιλάνθρωπων αὐτοῦ. «Καὶ ἀπορεῖτε, διότι δὲν συγκαταλέγομαι μεταξύ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ;» ἀπήντησεν ὁ ἐν λόγω πολιτικὸς ἀνὴρ.

Ὁ κοσμοπολιτικὸς οὗτος κόσμος, οὗ ὁ χαρακτηρισμὸς ἀποβαίνει δυσχερής, εἶναι ὁ κόσμος τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἕνεκα λόγων καλαισθητικῶν, δὲν κατοικοῦσιν ἐν ταῖς ἰδίαις αὐτῶν χώραις. Πλούσιοι Ἀγγλοὶ κατοικοῦσιν ἐν Γαλλίᾳ, πλούσιοι Γερμανοὶ ἐν Ἰταλίᾳ, πλούσιοι Ἀμερικανοὶ ἐν Εὐρώπῃ, οἱ αὐτοὺς δὲ ὑπάρχουσι καὶ πολλοὶ πόλεις μεγάλαι καὶ μικραὶ. Λονδίον, Βιέννη, Παρίσιοι, Νίκαια, Ρώμη, Βιαρρίτζ. Εἰς τὰς πόλεις ταύτας ἀποτελοῦσιν ἰδιαίτερον κόσμον, μὲ ἰδιαίτερους τρόπους καὶ συνηθείας, μὲ διάφορον πῶς γλῶσσαν καὶ ἰδιαίτερον κώδικα, τὸν κώδικα τοῦ ἰδιαίτερου τρόπου τοῦ ζῆν.

Τὸ νὰ διαζωγραφίσῃ τις τὸν κοσμοπολιτικὸν κό-

σμον, ἢ περὶ μυθιστορίας προκειμένου περὶ δράματος, τοῦτο δὲν σημαίνει τὸ νὰ διαζωγραφίσῃ τις τὸν κοσμοπολιτισμόν, καθόσον ἂν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι παθαίνωνται, ὁ κοσμοπολιτισμὸς αὐτῶν ἐκλείπει. Τοῦτο ἀκριδῶς ἔπραξε καὶ ὁ κ. Bourget μετὰ μικρᾶς ἀπογοτεύσεως διὰ τὸν ἀναγνώστην ὅστις ἀνέμενε τὴν περιγραφὴν τοῦ ὄντος ὅπερ ἀποκαλεῖται κοσμοπολιτικὴ καὶ εἰς δ' ἀποδιδούσι χαρακτῆρα ἀγγλικόν, χαρακτῆρα πολωνικόν, χαρακτῆρα ἐνετικόν, χαρακτῆρα γερμανοῖδραπλιτικόν, πάντων δὲ τῶν χαρακτῆρων τούτων ἀλληλοσυγκρουουμένων.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

N. Γ. Μ.

## ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Συμπληροῦντες τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει γραφέντα περὶ τῆς, τὴν 15)27 δεκεμβρίου π. ἔ., γενομένης ἐν Παρίσις ἐνθουσιώδους τελετῆς ἐπὶ τῇ 70<sup>ῃ</sup> ἐπετηρίδι τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου τῆς ἀνθρωπότητος εὐεργέτου Pasteur, ἐκ καθήκοντος ἐπανορθοῦμεν πρῶτον τὴν κατὰ παραδρομὴν σημειωθείσαν ἐν αὐτῇ εἰδησιν, καθ' ἣν ἐκ μέρους τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ὠμίλουν ὁ πρόεδρος αὐτῆς κ. Abbadie, σημειοῦντες ὅτι οὐχὶ οὗτος, ἀλλ' ὁ ἰσθδῖος αὐτῆς γραμματεὺς κ. Bertrand προσεφώνησε τὸν ἐξοχόν σοφόν. Ἐπὶ τούτοις δὲ ἀναγράφομεν καὶ περὶ κοπίας τινος τοῦ λόγου, ὃν κατὰ τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην ἡμέραν, ἐξ ὀνόματος τῆς ἱατρικῆς καὶ τῆς χειρουργίας, ἐξεφώνησεν ὁ ἐξοχος ἰδρυτῆς τῆς ἀντισηπτικῆς μεθόδου Lister.

«Εἰς ἐμὲ ἐδόθη, εἶπεν, ἡ μεγάλη τιμὴ νὰ προσφέρω ὑμῖν τὰ δέδη τῆς ἱατρικῆς καὶ τῆς χειρουργίας.

«Τῇ ἀληθείᾳ, οὐδεὶς ὑπάρχει ἐν ὁλοκλήρῳ τῇ οἰκουμένῃ, εἰς ὃν αἱ ἱατρικαὶ ἐπιστῆμαι ὀφείλουσι πλεῖονα ἢ ὑμῖν.

«Αἱ ὑμετέραι ἐπὶ τῆς ζυμώσεως ἔρευναι ἔρριψαν ἰσχυρὸν φῶς, ὅπερ ἐφώτισε τὰ ἀπαιδία σκοτὴ τῆς χειρουργίας καὶ μετέβαλε τὴν θεραπείαν τῶν πληγῶν ἀπὸ ἐμπειρικοῦ ἀβεδαίου καὶ συνηθέστατα καταστρεπτικοῦ ἔργου εἰς ἐπιστημονικὴν τέχνην βεβαίως εὐεργετικὴν . . . Ἀνυψώσατε τὸν πέπλον ὅστις ἐπὶ αἰῶνας ἐκάλυπτε τὰς μαθηματικὰς νόδους, ἀνεκαλύψατε δὲ καὶ ἀπεδείξατε τὴν μικροβιακὴν φύσιν αὐτῶν . . .

«Ἡ γνῶσις αὕτη ἐτελειοποιήσεν ἥδη κατὰ τρόπον καταπληκτικὸν τὴν διάγνωσιν τῶν μαστιγῶν τούτων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἐχάραξε τὴν ὁδὸν ἣν δεόν νὰ ἀκολουθήσωμεν κατὰ τὴν προφυλακτικὴν καὶ ἱαματικὴν θεραπείαν αὐτῶν . . .

«Ὡς ἐξόχως περιφανεῖς, δύναμαι νὰ σημειώσω τὰς ἐπὶ τῆς λύσεως ἐργασίας ὑμῶν. Ἡ πρωτοτυπία αὐτῶν ἦτο τόσῳ ἐκπληκτικὴ, ὥστε τῇ παθολογίᾳ καὶ ἐν τῇ θεραπευτικῇ, ὥστε πολλοὶ τῶν ἱατρῶν ἐδυσπίστησαν πρὸς ὑμᾶς. Εἶνε δυνατόν, ἔλεγον, ἄνθρωπος μὴ ὢν ἱατρὸς οὐδὲ βιολόγος νὰ διδάξῃ ἡμᾶς προκειμένου περὶ ἀσθενείας, ἥτις μάτην κατεπόνησε τὰς ἐξοχωτέρας τῆς ἱατρικῆς μεγαλοφυΐας;

Τὴν ἐξόχως ὥραιαν προσφώνησιν αὐτοῦ κατέστρεψεν ὁ Lister διὰ τῆς ἐξῆς σημαντικωτάτης ἀποστροφῆς:

«Κύριε Pasteur, αἱ μολυσματικαὶ νόσοι ἀποτελοῦσιν, ὡς γινώσκετε, τὴν μεγάλην πλειονότητα τῶν ἀσθενειῶν, αἵτινες μαστίζουσι τὸ ἀνθρώπινον γένος. Δύνασθε ἄρα καλῶς νὰ ἐνοήσητε ὅτι ἡ ἱατρικὴ καὶ ἡ χειρουργία σπεύδουσι κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην περιστάσιν νὰ προσφέρωσιν ὑμῖν τὴν ἐκφρασὶν τοῦ βαθύως αὐτῶν θαυμασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης».

Πλὴν τοῦ κ. Lister καὶ τῶν λοιπῶν, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἐν τῇ προηγουμένῃ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει, προσεφώνησε τὸν ἐνδοξον πρεσβύτερον καὶ ὁ κ. Sauton, πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τῶν Παρισίων, ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης. Μὴ δυνάμενοι δὲ νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα ὁλόκληρον τὴν ἀπάντησιν τοῦ Pasteur εἰς τὰ τόσα δεῖγματα τοῦ ἀκράτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς λατρείας, ἥτις ἐξεδηλώθη αὐτῷ ἐκ μέρους τῆς τε ἰδιαιτέρας αὐτοῦ πατριδος, τῆς Γαλλίας, καὶ τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος, παραθέτομεν τὸν πρόλογον τῆς ἀπαντήσεως ταύτης, ἐν ᾧ περιτράνωσ καταδεικνύται ἡ δεσπόζουσα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ μετριοφροσύνη, τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο γνώρισμα τῶν ὄντως μεγάλων ἀνδρῶν.

#### Κύριε Πρόεδρε τῆς Δημοκρατίας,

Ἡ ὑμετέρα παρουσία τὰ πάντα μεταπλάσσει : ἐορτὴ τις στενοῦ κύκλου ἀποβαίνει μεγάλῃ ἐορτῇ, ἡ δὲ ἀπλὴ ἐπετηρὶς τῆς γεννήσεως σοφοῦ τινός, θὰ ἀποτελέσῃ, χάρις ὑμῖν, ἐποχὴν ἐν τῇ γαλλικῇ ἐπιστήμῃ.

#### Κύριε ὑπουργέ,

Κύριοι,

Διὰ μέσου τῆς λαμπρόδος ταύτης, ἡ πρώτη μου σκέψις μετὰ μελαγχολίας ἀναφέρεται πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τόσων ἐπιστημόνων, οἵτινες οὐδὲν ἄλλο ἐγνώρισαν πλὴν τῶν δοκιμασιῶν. Ἐν τῇ παρελθόντι, εἶχον νὰ ἀντιπαλαίωσι κατὰ τῶν προλήψεων, αἵτινες κατέπνιγον τὰς ιδέας τῶν. Κατανικήσαντες δὲ τὰς προλήψεις ταύτας, προσέκρουσαν εἰς κωλύματα καὶ δυσχερείας παντοειδεῖς.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμῃ ἐτῶν, πρὶν ἢ αἱ δημόσιαι ἀρχαὶ καὶ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον παράσχωσι τῇ ἐπιστήμῃ μεγαλοπρεπῆ οἰκήματα, ἀνθρώπως τις, ὃν τόσον ἠγάπησα καὶ ἐθαύμασα, ὁ Κλαύδιος Bernard, δὲν εἶχεν ὡς ἐργαστήριον, ἢ ὑπόγειον ὑγρὸν καὶ χαμηλὸν, ὀλίγα βήματα μακρὰν ἐντεῦθεν. Ἰσως ἐκεῖ προσεδιήθη ὑπὸ τοῦ νοσήματος ὅπερ τὸν ἀνῆλθεν. Ὅταν ἔμαθον ὅ,τι μοὶ ἐπεφυλάσσετε ἐνταῦθα, πρῶτιστά ἀνεμνήσθην ἐκείνου : Χαιρετῶ τὴν μεγάλην ταύτην ἀνάμνησιν.»

Ἀξία δὲ ἀναγραφῆς διὰ χρυσῶν γραμμάτων εἶνε καὶ ἡ ἀκόλουθος τοῦ σοφοῦ ἀνδρός πρὸς τοὺς νέους ἀποδρῶν.

«Νέοι, νέοι, ἐμπιστεύητε εἰς τὰς μεθόδους ταύτας τὰς ἀσφαλεῖς, τὰς ἰσχυράς, ὧν δὲν γινώσκομεν εἰσέτι ἢ τὰ πρῶτα ἀπόρητα ! Καὶ ἅπαντες, οἰονδήποτε καὶ ἂν θὰ εἶνε τὸ στάδιον ὑμῶν, μὴ ἀφήσητε νὰ ἐγγίσῃ ὑμᾶς ὁ ἐξευτελιστικὸς καὶ ἄγονος σκεπτικισμός, μὴ ἀφήσητε νὰ ἀποθαρρύνωσιν ὑμᾶς αἱ θλίψεις ὥρων τινῶν, ἃς διέρχεται ἔθνος τι. Ζήσατε ἐν τῇ γαλινναίᾳ εἰρήνῃ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν. Εἶπατε ἐν ὑμῖν κατὰ πρῶτον : Τί ἔπραξα διὰ τὴν ἐκπαιδεύσιν μου ; Εἶπα, καθ' ὅσον θὰ προάγεσθε : Τί ἔπραξα διὰ τὴν πατρίδα μου ; Μέχρι

τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θὰ ἔχητε ἴσως τὴν ἀπειρον ταύτην εὐτυχίαν νὰ σκεφθῆτε ὅτι συνετελέσατε κατὰ τι εἰς τὴν πρόοδον καὶ εἰς τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλ' ὅμως, εἴτε ἐπὶ πλεόν εἴτε ἐπὶ ἔλαττον αἱ προσπάθειαι εὐνοηθῶσιν ὑπὸ τῶν περιστάσεων, ἀνάγκη ὅπως, προσεγγίζοντες τοῦ μεγάλου τέρατος, νὰ διακαίωται τις νὰ εἴπῃ : Ἐπραξα ὅ,τι ἠδυνήθην.»

Ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν ἐβδομηκοστὴν ἐπετηρίδα τῶν γενεθλίων τοῦ Pasteur καὶ ἡ συμπλήρωσις τῶν κατ' αὐτήν, ὑπομνησκει ἡμῖν ἕτερον σοφὸν πρεσβύτερον, τὸν κ. Hermite, ἐπίσης δημοτελῶς ἐορτάσαντα τὴν ἐβδομηκοστὴν ἐπετηρίδα τῶν γενεθλίων αὐτοῦ, τὴν 12/24 δεκεμβρίου π. ἔ. ἥτοι ταυτοχρόνως σχεδὸν μετὰ τοῦ Pasteur. Ὁλόκληρος ὁ βίος τοῦ ἐξόχου τοῦτου γεωμέτρου ἀφιερῶθη τῇ ἐπιστήμῃ. Ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῦ ἐργῶν, ἅτινα ἐφεύκυσαν ἐπὶ τοῦ νέου μαθητοῦ τὴν προσοχὴν τοῦ Jacobi, μέχρι τοῦ τελευταίου αὐτοῦ ὑπομνήματος ἐπὶ τῶν ἐφαρμογῶν τῶν ἐλλειπτικῶν συναρτήσεων, ὁ ἐνδοξος μύστης τῶν ὑψίστων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, ἀδιαλείπτως προέβη ἀπὸ ἀνακαλύψεως εἰς ἀνακαλύψιν. Ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἀρκούντως ἱκανοποιηθέντα δι' ἅπαντας τοὺς μόχθους αὐτοῦ, ἐν τῇ προόδῳ τῶν διαφερόντως ὑπ' αὐτοῦ εὐνοηθειῶν δύο ἐπιστημῶν, τῆς Ἀριθμητικῆς καὶ τῆς Ἀναλύσεως, καὶ δὲν ἐπεξήτησεν οὔτε τὰς τιμὰς οὔτε τὴν δόξαν.

Ἀπὸ μνηδῶν, ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ὑπὸ ἐπιστημόνων πασῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, ἥτοι Ἰταλίας, Ρωσίας, Ἀγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Ἑλβετίας, Φινλανδίας, Βελγίου, Σουηδίας, Ἀμερικῆς, Ὁλλανδίας, Ἑλλάδος (ἐμπροσσωπομένης ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κ. Κυπαρίσσου Στεφάνου), Πορτογαλλίας, Βοημίας, Αὐστρίας καὶ Δανιμαρκίας, ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ μαθητῶν καὶ θαυμαστῶν αὐτοῦ, ἐξήτησε, δι' ἐκκλήσεως αὐτῆς πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ φίλους τῆς ἐπιστήμης, τὸν προαιρετικὸν ἐκάστου ἔρῳν, ὅπως, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐβδομηκοστῆς ἐπετηρίδος τῶν γενεθλίων αὐτοῦ, προσενεχθῇ τῷ ἐνδόξῳ μαθηματικῷ, μετὰ τὸν ἀναπαριστῶν τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, μετ' ἀφιερώσεως φερούσης τὰς ὑπογραφὰς τῶν πολυαριθμῶν τῆς ἐπιστήμης φίλων.

Οὕτω, ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἐβδομάδος, συναδελφώθησαν ἐν τῇ ἐπιστάσει τῆς ἰσοχρόνου πλήρους δράσεως ἐνδόξου σταδιοδρομίας αὐτῶν, δύο τῶν κορυφαίων σοφῶν τῆς Γαλλίας, ὁ Hermite καὶ ὁ Pasteur, ὁ εἰς μέγας σοφὸς ἐν τῷ στενωτέρῳ καὶ μᾶλλον ἀφρημένῳ τῇ μαθηματικῶν ἐπιστημῶν κύκλῳ, ὁ ἕτερος μέγας ἐν τῷ εὐρύτερῳ, καὶ ἀμεσώτερον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀπτομένῳ, τῆς ἱατρικῆς καὶ τῆς χειρουργίας, ὁ εἰς μέγας σοφός, ὁ ἕτερος καὶ μέγας ἀνὴρ.

Ἡ ἀστρονομικὴ κίνησις περιεδράφη κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας εἰς ἀνακοινώσεις γενομένας τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων, κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 14/26 δεκεμβρίου π. ἔ., ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῦ κομήτου τοῦ Holmes παρατηρήσεων τῶν κ. Rayet καὶ Picart, αἵτινες ἐγένοντο ἀπὸ τῆς 8/20 νοεμβρίου μέχρι τῆς 5/17 δεκεμβρίου π. ἔ., διὰ τοῦ μεγάλου ἰσημερινοῦ τηλεσκοπίου τοῦ Ἀστερο-

σκοπεῖν τοῦ Bordeaux<sup>1</sup>. Κατὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας, ἥδη ἀπὸ τῆς 8/20 νοεμβρίου ὁ κομήτης εἶχε λίαν ἀσθενὲς φῶς, διακρίνεται ὅμως ὡς στρογγύλον νεφέλωμα μετὰ διακεχυμένου πυρῆνος προσεκδβαλλομένου πρὸς τὴν οὐρὰν διὰ τινος φωτεινῆς γραμμῆς ἀρκούντως εὐδιακρίτου. Τὰς ἐπομένας ἡμέρας, ὁ πυρὴν τοῦ ἄστρου κατέστη βαθμυδὸν ἀμυδρότερος, μὴ οὐδ', ἀπὸ τῆς 6/18 δεκεμβρίου, δὲν ἦτο πλέον ὁρατὸς ἐν τῷ ἰσημερινῷ τηλεσκοπίῳ τῶν 0,38 μ. ἀνοίγματος. Ὁ αὐτὸς κομήτης ἐμελετήθη ἐπίσης, ἀπὸ τῆς 3/25 νοεμβρίου μέχρι τῆς 2/14 δεκεμβρίου, ἐν τῷ Ἀστεροσκοπεῖῳ τῆς Λυὼν, ὑπὸ τοῦ κ. Le Cadet.

Ἄλλος κομήτης, ὁ κομήτης Swift, ἐμελετήθη ἐν τῷ αὐτῷ Ἀστεροσκοπεῖῳ, ἀπὸ τῆς 28/9 Ἀπριλίου μέχρι τῆς 8/20 νοεμβρίου π. ε., ὑπὸ τῶν κ. Rayet, Picart καὶ Courty, αἱ δὲ παρατηρήσεις αὗται, ἀνακοινωθεῖσαι τῇ Ἀκαδημίᾳ παρὰ τοῦ κ. Rayet, ἀποτελοῦσι συνέχειαν τῶν κατὰ τοὺς μῆνας μάρτιον καὶ ἀπρίλιον γενομένων. Κατὰ ταύτας, κατ' ἀρχάς, ὁ κομήτης οὗτος εἶχε πυρῆνα 7ου ἢ 8ου μεγέθους, περιβαλλόμενον ὑπὸ στρογγύλου νεφέλωματος 7' μέχρις 8' φαινομενικῆς διαμέτρου· τὴν 3/15 ἀπριλίου ἐγένετο ὁρατὸς εἰς τὸν ὁπλον ὀφθαλμόν· κατὰ τὰ τέλη τοῦ αὐτοῦ μηνός, εἶχεν οὐρὰν 2ου μήκους καὶ πυρῆνα λάμποντα ὡς ἀστὴρ 4ου μεγέθους· ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐξησθένει ἀδιαλείπτως, διατηρῶν ἐν τούτοις τὸν πυρῆνα αὐτοῦ, ὅστις ἦτο εἰσέτι ὁρατός, κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνός νοεμβρίου, ὡς ἀστὴρ τοῦ 13ου μέχρι 14ου μεγέθους.

Κατὰ τι ὑπόμνημα τοῦ κ. Venukoff, σχεδὸν ὁλοσχερῶς ἐξέλιπον τὰ ἐκτεταμένα ἐλν τῆς χώρας τῆς διαρρομένης ὑπὸ τοῦ Pripète, παραποτάμου τοῦ Δνειπέρου, τῆς Ρωσικῆς κυβερνήσεως ἀναλαβοῦσης τὴν ἀποξήρανσιν αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ 1873. Ἐδαπανήθησαν πρὸς τοῦτο μέχρι τοῦ 1891, ἐννέα ἑκατομμύρια φράγκων, οὕτω δὲ ἀπεδόθησαν εἰς τὴν γεωργίαν 1000000 ἑκτάρια γονιμωτάτης γῆς, ὧν 320000 μετετράπησαν εἰς λαϊμῶνας, 106000 εἰς ἀγροὺς καὶ κήπους, 600000 δὲ μένουσιν ὡς δάση. Ἡ τιμὴ τῶν ἀποξηρανθεισῶν γαιῶν πύξθη καταπληκτικῶς· ἀπὸ 1 ρουβλίου τὸ ἑκτάριον, ἀνέστηνθησαν μέχρις 60 ρουβλίων, ἐνίοτε δὲ καὶ πλέον τούτου. Ἡ δὲ γονιμότης τῶν νέων τούτων γαιῶν εἶνε θαυμαστή, ἰδίᾳ δὲ τῶν ἀρχαίων στρωμάτων τοῦ ποάνθορακος, κεκαλυμμένων ὑπὸ στρώματος ἄμμου. Οὕτως οἱ πτωχότεροι κάτοικοι τῆς χώρας ἐγένοντο πλούσιοι ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν, σκέψις δὲ γίνεται περὶ παροχῆς τῶν ἀποξηρανθεισῶν τούτων γαιῶν εἰς τοὺς ἀπὸ τῆς μεγάλης Ρωσίας, ἐν ᾗ ὁ πληθυσμὸς εἶνε πυκνότερος τοῦ δέοντος, μετανάστας.

Δι' ὑπομνήματος παρουσίασθέντος τῇ Ἀκαδημίᾳ ἐπὶ τῆς ἀνεξίσεως τῶν ἐν τῷ στομάχῳ ὁράσεων, ὁ κ. J. Winter, ἀναφερόμενος καὶ εἰς προηγουμένας αὐτοῦ μετὰ τοῦ κ. Hayem ἐρεῖνας, συμπραίνει ὅτι τὸ ὑδροχλωρικὸν ὀξύ, ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν τοῖς πεπτικοῖς ῥευστοῖς, εἴτε ἐν ἐλευθέρῳ καταστάσει εἴτε καὶ συννηγμένον μετὰ τῶν ὁργανικῶν οὐσιῶν, εἶνε προϊὼν ἀντιδράσεως, λαμβάνον γενεσὶν τοπικῶς, κατὰ τὴν

στιγμὴν τοῦ ἐκ τῶν τροφῶν ἐρεθισμοῦ τοῦ στομάχου ἢ παντὸς ἄλλου τεχνικῶς προκαλουμένου ἐρεθισμοῦ, ὅτι δὲ, κενοῦ ὄντος τοῦ στομάχου, δὲν περιέχει οὐτος οὔτε ὑδροχλωρικὸν ὀξύ ἐλεύθερον, οὔτε εἰδικὰ κύτταρα ἐν οἷς τὸ ὀξύ τοῦτο θὰ εὐρίσκετο ἐκ προτέρων διαρκῶς προεσχηματισμένον.

Ἡ πρώτη τοῦ ἔτους 1893 ἦτο Παρασκευή· ἡ πρώτη τοῦ ἔτους 1894 ἔσται Σάββατον, ἡ τοῦ 1895 ἔσται Κυριακή, ἡ τοῦ 1896 Δευτέρα, ἡ δὲ τοῦ 1897 ἔσται . . . . . Τετάρτη καὶ οὐχὶ Τρίτη. Λοιπὸν ἡ πρώτη τοῦ ἔτους δὲν προχωρεῖ ὁμαλῶς, συμπιπτοῦσα μεθ' ἐκάστης τῶν ἐφεξῆς ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος; — Οὐχί. Ἐὰν τὸ ἔτος ἀποτελεῖτο ἐκ 364 ἡμερῶν, ἡ πρώτη τοῦ ἔτους θὰ συνέπιπτε μετὰ τῆς αὐτῆς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, διότι αἱ 364 ἡμέραι ἀποτελοῦσιν ἀκεραίας ἐβδομάδας 52. Ἐὰν δὲ τὸ ἔτος εἶχε διαρκείαν 365 ἡμερῶν, ἦτοι 52 ἐβδομάδων καὶ 1 ἡμέρας, ἡ πρώτη αὐτοῦ προφανῶς θὰ προέβαινεν ἐτησίως κατὰ μίαν ἡμέραν καὶ ὁ κύκλος θὰ συνεπληροῦτο ἐντὸς 7 ἐτῶν, ἦτοι μετὰ 7 ἐτῶν ἢ πρὸς 7 ἐτῶν, τὸ ἔτος θὰ ἤρχιζε τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ἀλλ' ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἡμέτερον ἡμερολόγιον, 3 μὲν ἐφεξῆς ἐτῶν (ὧν τὰ δύο τελευταῖα ψηφία δὲν εἶνε διαίρετά διὰ τοῦ 4) ἀδιακρίτως ὑπολογίζονται ἐκ 365 ἡμερῶν (ἐτῶν κοινά), ἦτοι ἐκ 52 ἐβδομάδων καὶ 1 ἡμέρας, πᾶν δὲ τέταρτον ἔτος (ἔτος δίσεκτον) ὑπολογίζεται ἴσον πρὸς 366 ἡμέρας, ἦτοι πρὸς 52 ἐβδομάδας καὶ 2 ἡμέρας, ἡ πρώτη ἐκάστου ἔτους ἀδύνατον εἶνε νὰ προχωρῇ κατὰ τὴν σειράν τῶν ἐφεξῆς ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος, ὁ δὲ κύκλος δὲν συμπληροῦται ἐντὸς 7 ἐτῶν, ἀλλ' ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος μεγαλειτέρου ἢ μικροτέρου τούτου. Τοῦτο δὲ διότι, ἡ μὲν πρώτη παντὸς ἔτους, οὐτινος προηγείται ἔτος κοινόν, ἔσται ἡ ἀμέσως ἐπομένη τῇ ἡμέρᾳ τῆς πρώτης ἐκείνου ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, — ὡς φαίνεται ἀνωτέρω προκειμένου περὶ τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896, — ἡ δὲ πρώτη παντὸς ἔτους, οὐτινος προηγείται ἔτος δίσεκτον, ἔσται ἡ μεθεπομένη, ὡς τοῦτο συνέβη εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἔτους 1893, ὡς τοῦτο συμβήσεται εἰς τὴν πρώτην τῶν ἐτῶν 1897, 1901, 1905, κτλ. Ἐὰν δὲ ἀναζητήσωμεν τὸν κύκλον τῶν ἐτῶν, ἐν ᾧ ἡ πρώτη τοῦ ἔτους θὰ συμπέσῃ μετὰ τῆς αὐτῆς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, εὐρίσκομεν τὴν ἐξῆς περίοδον: 6, 11, 6, 5. 6, 11, 6, 5. Ὡστε τὰ ἐτῶν, ὧν ἡ πρώτη θὰ συμπέσῃ μετὰ τῆς Παρασκευῆς, ἔσονται: 1893+6=1899· 1899+11=1910· 1910+6=1916· 1916+5=1921. καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἀντιστρόφως, Παρασκευὴ ἦτο ἡ πρώτη τῶν ἐτῶν: 1893-5=1888· 1888-6=1882· 1882-11=1871· 1871-6=1865· καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐπειδὴ ἡ πρώτη τοῦ ἔτους 1893 ἦτο Παρασκευή, παρήλθον δὲ ἀπὸ τῆς ἀφητηρίας τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας πλήρη Ἰουλιανὰ ἐτῶν 1892, ἡ δὲ πλήρης περίοδος τῆς ἐπανόδου τῆς πρώτης τοῦ ἔτους εἰς τὰς αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος συμπληροῦται ἐντὸς 28 ἐτῶν (=6+11+6+5 ἢ 4×7), ἔπεται ὅτι μέχρι τῆς λήξεως τοῦ 1892, καὶ τῆς ἐνάρξεως ἐπομένως τοῦ 1893, συνεπληρώθησαν πλήρεις περίοδοι 67, ἀποτελοῦσαι ἐτῶν 1876. Ἐὰν ἀπὸ τῶν 1892 ἐτῶν ἀφαιρέσωμεν 1876, εὐρίσκομεν ὑπόλοιπον 16· ἡ πρώτη ἄρα τοῦ 16ου αἰωνίου ἔτους ἦτο ἐπίσης

1) Βλέπε Τόμ. Β, ἀριθμ. 7, ἐν σελ. 134, στήλῃ 6α.

Παρασκευή, καὶ ἐπομένως ἡ πρώτη τοῦ θοῦ ἔτους ἤτο Σάββατον, ἡ δὲ τοῦ ἰου μ. Χ. ἔτους Κυριακή.

Ἐὰν ἤδη παραστήσωμεν, συντομίας χάριν, τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος διὰ τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν γραμμάτων: Κ, Δ, Τρ, Τ, Π, Πρ, Σ, ὁ πλήρης κύκλος τῆς περιόδου τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐν σχεδίᾳ πρὸς τὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος διατυπύεται ὡς ἑξῆς:

ἔτη περιόδου..... 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13,  
ἡμέρας ἐβδομάδος.... Σ, Κ, Δ, Τρ, Π, Πρ, Σ, Κ, Τρ, Τ, Π, Πρ, Κ, Δ,  
ἔτη περιόδου..... 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27,  
ἡμέρας ἐβδομάδος... Τρ, Τ, Πρ, Σ, Κ, Δ, Τ, Π, Πρ, Σ, Δ, Τρ, Τ, Π.

Διὰ τοῦ πίνακος τούτου εὐχερῶς λύεται τὸ ἐξῆς γενικώτερον πρόβλημα: Δεδομένου σωτηρίου τινὸς ἔτους νὰ εὐρεθῇ τὸ ὄνομα τῆς ἡμέρας εἰς ἣν ἀντιστοιχεῖ ἡ πρώτη αὐτοῦ.

Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου 1· τὸ ὑπόλοιπον δεικνύει τὸν ἀριθμὸν τῶν συμπληρωθέντων ἐτῶν· τοῦτο διαιροῦμεν διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐτῶν τῆς περιόδου, 28· τὸ ἀκέραιον πηλίκον τῆς διαιρέσεως δεικνύει τὸν ἀριθμὸν τῶν πλήρων περιόδων, τὸ δὲ ὑπόλοιπον δεικνύει τὴν τάξιν τοῦ προκειμένου ἔτους ἐν τῇ περιόδῳ τῶν 28 ἐτῶν· τελευταῖον, ἀναζητοῦμεν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πίνακι τὴν ἀντιστοιχοῦσαν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος εἰς τὸ ὑπόλοιπον τοῦτο.

Οὕτω, προκειμένου περὶ τοῦ ἔτους 1894, διαιροῦμεν τὸν 1893 (=1894—1) διὰ τοῦ 28 καὶ λαμβάνομεν ὑπόλοιπον 17, ἀνατρέχοντες δὲ εἰς τὸν πίνακα εὐρίσκουμεν τὸ ἀντιστοιχοῦν ὄνομα τῆς πρώτης αὐτοῦ: Σάββατον.

Ἐπίσης, προκειμένου περὶ τοῦ ἔτους 1871, διαιροῦμεν τὸν 1870 διὰ τοῦ 28 καὶ λαμβάνομεν ὑπόλοιπον 22, ὅθεν διὰ τοῦ πίνακος εὐρίσκουμεν ὡς ὄνομα τῆς πρώτης αὐτοῦ: Παρασκευή.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εὐρίσκεται ὅτι ἡ πρώτη τοῦ ἔτους 1949 ἔσται Παρασκευή, ἡ τοῦ 1821 ἤτο Σάββατον, ἡ τοῦ 1876 Πέμπτη, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Σημ. Ἡ μὴ εἰσαγωγὴ τοῦ ἔτους 0 ἐν τῇ περιόδῳ τῶν 28 ἐτῶν, παρέχει πίνακα ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ ζεύγους: 1, Κ, καὶ συμπληρούμενον ἐν τέλει διὰ τοῦ ζεύγους: 28, Σ. Ἡ χρῆσις τοῦ πίνακος τούτου, οὐσιωδῶς ταυτιζομένου μετὰ τοῦ ἀνωτέρω, πλεονεκτεῖ μὲν ἐκείνου κατὰ τὴν μὴ φαινομενικὴν μετατόπισιν τῆς τάξεως τῶν διδέκτων ἐτῶν, λείπεται ὅμως κατὰ τὴν ἀπλότητα τῶν ἀνωτέρω σημειωθείσων πράξεων· διότι, ἀνάγκη τότε, ἐὰν τὸ προηγούμενον τοῦ προκειμένου ἔτους εἶνε διδέκτον, νὰ λογίζεται ὡς ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ οὐχὶ ἡ ἀντιστοιχοῦσα ἐν τῷ πίνακι ἐκεῖνω, ἀλλ' ἡ ἐπομένη ταύτης ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἐφεξῆς ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος.

Οὕτως, ἐν παραδειγματι, ἡ πρώτη ἰανουαρίου τοῦ 1893 (ἐπομένου τοῦ διδέκτου ἔτους 1892), εὐρίσκεται οὕσα κατὰ τὸν πίνακα ἐκεῖνον: Πέμπτη, ἀντ' αὐτῆς δὲ δεόν νὰ ληθῇ ἡ ἐπομένη ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ἐφεξῆς ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος: Παρασκευή. Αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει διὰ τὰ ἔτη: 1865, 1837, 1901, κτλ.

Η. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

## ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὸ ἐν Παρισίαις ἐκδιδόμενον περιοδικὸν σύγγραμμα «Καλλιτέχνης Κόσμος» (Monde Artiste), λόγον ποιούμενον ἐν τινι τῶν τελευταίων αὐτοῦ τευχῶν περὶ τῆς περιοδείας τῆς διασήμου τραγωδοῦ Σάρρας Bernhardt ἐν Πετροπόλει, ἀνέγραψε περὶ αὐτῆς ἀρκούντως κωμικὸν ἐπεισόδιον, τὸ ἐξῆς: Κατὰ τὴν ἀμφιστηρίδα τῆς γεννήσεως τῆς αυτοκρατορίας τὰ τρία αυτοκρατορικὰ θέατρα εἴθισται νὰ δίδωσι ἡμερησίας παραστάσεις (matinées) εἰς ἃς προσκαλεῖται δωρεὰν ἡ σπουδάζουσα νεότης. Τῷ ᾧ θοι τούτῳ στοιχοῦσα καὶ ἡ ἐπιφανὴς καλλιτέχνης, προεκήρυξε δωρεὰν ὑπὲρ τῶν παιδῶν παρίστασιν, καθ' ἣν προτίθετο νὰ διδάξῃ... τὴν Κ α μ ε λ ι ο φ ὄ ρ ο ν. Ἡ ὁμημαρχία εἰς στενόχωρον περιλήθη θέσιν, ἀλλ' ἀπεράσισε νὰ διανεῖμῃ τὰ εἰσιτήρια οὐχὶ τοῖς μαθηταῖς καὶ ταῖς μαθητρίαις, ἀλλὰ τοῖς διδασκάλοις αὐτῶν, ἐξαίρουσα τὰς διδασκάλους, ἃς τὰ συμβάντα τῇ καρδίᾳ τῆς Μαργαρίτας Gautier ἠδύναντο νὰ σκανδαλίσωσι. Καὶ ταῦτα μὲν ἀνέγραψεν ὁ «Καλλιτέχνης Κόσμος». Ἡ δὲ Σάρρα, γνοῦσα αὐτά, ἐτηλεγράφησεν ἐκ Βιέννης, ὅπου διδάσκει, διαρρηθὴν διαψεύδουσα τὰ γραφέντα καὶ δηλοῦσα ὅτι ἐδίδασκε χάριν τῶν σχολῶν τῆς Πετροπόλεως ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς αυτοκρατορίας τὴν Ἰ ω ά ν ν α ν δ' Ἀ ρ κ (Jeanne d'Arc) καὶ οὐχὶ τὴν Κ α μ ε λ ι ο φ ὄ ρ ο ν. Ἀμα φανεροῦ ὅτι ἡ παράστασις αὕτη, δοθεῖσα πρὸ δύο χιλιάδων μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, ἐγένετο ἀφορμὴ μεγάλης ἐπιτυχίας ὑπὲρ τοῦ διδαχθέντος ἔργου. Μετὰ τὴν πτώσιν δὲ τῆς ἀλλοίας ὁ θίασος αὐτῆς ἠναγκάσθη νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν σκηνὴν τριακονταεπτάκις πρὸ ἐνθουσιῶντος καὶ εὐγνωμοσύντος δημοσίου. Διετέλεσε δὲ μὴ δυναμένη νὰ ὀμιλήσῃ ἐπὶ πέντε λεπτά, μετὰ τοὺς περιττὸν στίχους:

La France renaîtra dans le dernier Français.

Ἡ κραυγὴ: Ζήτω ἡ Γαλλία! ἐπανελήθη χιλιᾶκις ὑπὸ χιλιῶν στομάτων, ὁ δὲ θίασος κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης καὶ ὑπερφηφάνου συγχινήσεως. Τέλος τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς Πετροπόλεως ἐτίμησε τὴν ἔσχατον καλλιτέχνιδα διὰ ψήφισματος δημοσίας εὐγνωμοσύνης καὶ διεβίβασεν αὐτῇ εἰς Μόσχαν λίαν φιλόφρον ἐπίσημον γράμμα, ἐκφράζον τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ.

Ἀλλ' ἐν τῷ ἐπεισodίῳ τούτῳ ἀναζητητέον ἐπίσης τὸν Γερμανόν. Πράγματι δὲ ἡ γερμανικὴ ἐφημερίς «Berliner Tagblatt» ἀνέγραψε πρώτη τὸν μῦθον μετὰ εὐαρεσκείας ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ δέθεν τῆς διασήμου τραγωδοῦ, ὁ δὲ «Καλλιτέχνης Κόσμος» ὁμολόγησε μὲν ἐν τῷ τεύχει τῆς 8ης ἵσταμένου τὸν ἀπατήσαντα αὐτὴν, ἐπιτίθεται ὅμως αἰθῆς κατὰ τῆς Σάρρας, ὡς μὴ τηρησάσης καὶ ἐν τῷ τηλεγραφήματι αὐτῆς τὸ μέτρον, ἀλλὰ χρησαμένης τῇ ὑπερβολῇ, ἣν μεταχειρίζεται ἐν τῇ ὑποκρίσει καὶ εἰρωνεύεται αὐτὴν ἀδίκως, συναδῶν οὕτω τοῖς τὴν ἀπογύμνωσιν τῆς Γαλλίας ἀπὸ παντὸς ἐξόχου ἐπιδιώκουσι, φθόνου ἕνεκεν. Ἡ ἀληθὴς δόξα οὐποτε ἐπηρεάζεται. Ἡ διάσημος γαλλὶς καλλιτέχνης ἐστὶ καὶ ἔσται Σάρρα. Τούτου δ' ἕνεκα ἐξακολουθεῖ δρέπουσα δάφνας ἐν Βιέννῃ, ὅπου ἐδίδαξεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ *An der Wien* θεάτρου, τῇ μὲν 24 ἰαν. τὴν *Fedora*, τῇ δὲ 3ῃ τὸν